

СТРАШНОТО НАКАЗАНИЕ

Едно лѣто се роди много кукурузъ. Чичо Андрей напълни догоре и коша, и тавана на кѣщата си. Цѣла година чичо Андрееви рониха, млѣха, ядоха. Ядоха заедно съ тѣхъ и навѣдилитѣ се по тавана мишки и плѣхове. Но дойде неплодородна година. Отъ кукуруза не остана ни зърно. Изгладнѣ чичо Андреевата челядь. Изгладнѣха и таванскитѣ обитатели и цѣла нощъ стрѣжеха прогнилитѣ тавански греди. Цѣла нощъ не даваха мира на чичо Андрей да заспи. Търпѣ той търпѣ, па най-после рече:

— Чакай, ще ви науча азъ, гадини проклети!

Купи той единъ капанъ. Цѣлъ день го гласи, опитва. Сланинка за примамка сложи и го заложил на тавана. Сутринята чичо Андрей свали капана. Въ него се блѣскаше безпомощно голѣмъ плѣхъ.

— Тате, — викаха любопитнитѣ чичо Андрееви деца, — тате, какво ще му правишъ?

— Ще го науча азъ него. Ще му дамъ да ме помни. — викаше обезумѣлиятъ отъ гнѣвъ чичо Андрей и изнесе капана на двора. Тамъ полѣ съ гасъ малкия звѣръ. Драсна клечка кибритъ и отвори капана.

Плѣхътъ полетѣ навънъ, но въ сѣщия мигъ чичо Андрей поднесе къмъ него горящата кибритена клечка. Животното пламна, зацвѣртѣ страшно и като огнена стрела се хвърли по стената и се пѣхна въ сламения покривъ на кѣщата. Покривътъ пламна. Писнаха чичо Андреевитѣ деца. Заскуба коситѣ си чичо Андрей и зарева:

— Проклетъ да съмъ, деца, проклетъ да съмъ!

Изгорѣха всички мишки и плѣхове, но изгорѣ и сиромашката чичо Андреева кѣщица.

Георги Русиновъ